

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

8 Ağustos 2014

Sayı: 194

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Seçim sandığı ve adaylar boş umut yayıyor
İşçi sınıfının kurtuluşu kendi
eseri olacak!**

Seçim tarihi yaklaştıkça, birinci turda seçileceğinden emin olduğunu söyleyen başbakanın saldırgan tavrı artıyor. Rakiplerinin kişiliğini, dini inancını daha çok, politik görüşlerini ise daha az diline doluyor. Miting yaptığı ya da başka bir gerekçeyle gittiği her ilde, tüm belediye ve devlet olanaklarıyla, tıpkı seçimden önce Soma işçilerinin götürülmesi gibi iş yeri bile kapatılarak, kitleler, alanlara taşınıyor. Kendinden emin başbakan, bunca işin arasında, sahada, cenazede bile boy gösterdi!

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

En gayretlisi başbakan ama diğer adaylar da, seçilmek için az çaba göstermiyor. Kimin için, ne için, bunca çaba? Güya üç aday var ama aslında tek siyaset var. O da bu sömürü ve baskı düzenin devamı!

Bunu kullanan başbakanın en büyük rakibi, "dini, siyasete alet etmeyeceğiz" diyen CHP'nin adayı; Mısır'ın Hizbullahlarının yetiştirdiği, gericiliğin merkezi el Ehzer üniversitesi mezunu. Başbakan gibi dini kullanmasına gerek yok, zaten herkes dinci olduğunu biliyor. Ne vaat ediyor; ekmek. Gökdelenleri inşa eden, en modern makineleri yapan, kullanan emekçilere ekmek öneriyor. Birlik, diyor. Hangi temelde, ne için birlik? Asgari ücrette, taşeronda, iş güvencesinin olmayışında, birlik var zaten.

HDP'nin adayı da aynı belirsizlikle konuşuyor. Kardeşçe yaşayalım, barış olsun, demokrasi gelsin, ... Gözü dönmüş çıkarıcı veya milliyetçi bir azınlık dışında bunları savunmayan, olmasın diyen var mı? Barışı nasıl sağlayacak, hangi yolu izleyecek, hangi temellerde barış olacak? Esas söylenmesi gerekenler, bu soruların cevabı. Kürt halkını temsil ettiğini savunan, tüm Türkiye halklarından oy isteyen Demirtaş, diğer partilerden farklı, somut olarak ne savunduğunu, neyi hedeflediğini söylemiyor.

Dini, milliyetçi, mezhep ya da siyasi görüş, tüm adayların ve seçim kampanyasının gündemine hiç girmeyen sadece işçi sınıfı yani tüm çalışanlar. Hiçbir aday, milliyeti, inancı, siyasi görüşü farklı olanların birleştiği temel zemin olan emekçi olmayı yani işçi sınıfının bir üyesi olmayı dile getirmiyor. İşçi sınıfının sorunları ve taleplerinden bilerek ve özellikle kaçınıyorlar.

Çünkü işçi, emekçi olmak her kökenden, cinsten, inançtan insanı birleştiren, ortak çıkarlar etrafında bir araya getiren ve bir arada tutan güçlü bir çimentodur. Bunu, geçmiş bir çok mücadelede yaşadık.

İşte bu seçimde en çok eksik olan işçi sınıfının bir adayının ve taleplerinin hiç gündeme gelmemesi. Değil cumhurbaşkanı olmak, adaylığı bile emekçilere kapalı. Üniversite mezunu olmak (Erdoğan, yüksek okul mezunu, İhsanoğlu'nun tüm eğitimi Türkiye dışında), 20 milletvekilinin imzasıyla önerilmek gibi "yasal" gerekçeler, kendilerinin uymadığı ama emekçilere dayatılan engeller var.

Adayların hepsi, hep iktidarda olanların siyasetlerini savunuyor; işçi sınıfının üzerinde yükselen, ölümüne çalıştıran sömürü, kâr düzenini, Kürt halkına zorbalık eden siyasi sistemi, kadınları katleden toplumsal düzeni, özgürlüğü yok eden, gençleri baskı altında tutan, her şeyin sorumlusu olan bu düzeni, şu veya bu şekilde sürdürmeyi savunuyor.

Oysa bu düzende, kasası tıka basa dolu küçük bir azınlık dışında herkes için sorun üretiyor. Bütün bu sorunları gündeme getirmek, çözüm için gerekeni yapmak, sorunları yaşayan emekçilerin sorumluluğu. Her seçim, birkaç ay daha geçiriyor, biraz beklenti yaratıp oyalıyor. Kim, ne için seçilirse seçilsin, başka bir işe yaramıyor. Seçimi beklemenin, seçilenden umutlanmanın zamanı geçti. Başka fikirlerin, çıkarların oylayıcı olmaktan çıkıp kendi haklarımız için çalışmalıyız.(04.08.2014)

Emekçinin Gündemi

Patronlarının kâr hırsı yüzünden ölen Soma işçileri için hazırlanan torbadan yine patrona kâr çıktı

Soma işçileri, 16 Temmuz'da Soma'dan Ankara'ya yürüyerek kendilerine verilen sözleri hatırlattı. İşçiler verilen sözleri aşağıdaki gibi sıraladılar:

- 1.Devlet tarafından denetim yapılana ve teftiş raporları tamamlanana kadar kimse madenlere inmeye zorlanmayacak.
- 2.Kimse bu süre içerisinde işten atılmayacak.
- 3.Maaşlar eksiksiz ödenecek. Şartlar düzeline kadar gerekirse 7-8 ay devlet maaşları ödeyecek.
- 4.Maaşlar en az 2 bin lira olacak.
- 5.6 maaş ikramiye verilecek.
- 6.Kanunda yeraltında günlük 7,5 saat olan çalışma süresi 6 saat olacak.
- 7.Haftalık çalışma saati 36 saati asla geçmeyecek.
- 8.Emeklilik yaşı 55'ten 49'a düşürülecek.
- 9.Ölen madenciler sivil şehit statüsünde sayılacak.
- 10.1.400-1.500 lira arasında ölüm aylığı bağlanacak.
- 11.Ölen madencilerin yakınlarına TOKİ'den ev verilecek.
- 12.Ölen madencilerin yakınlarından bir kişiye istihdam sağlanacak.
- 13.Resmi tatiller ve senelik izinler yeraltı sigortası olarak yatırılacak.
- 14.Taşeron sistemi kaldırılacak.
- 15.Uyar Madencilik'te çalışırken işsiz kalan işçilerin mağduriyeti giderilecek, işçilerin alacağı tazminatlar bir yasa çıkartılarak işsizlik fonundan ödenecek.

Ancak, torba yasada Soma için yasalar şöyle: Soma'daki maden faciasında ölenlerin yakınlarından bir kişi kamuda istihdam edilecek. Soma'daki maden faciasında ölenlerin SGK'ya olan her türlü borçları silinecek. Yeraltı maden işçilerinin yıllık ücretli izinleri 4'er gün artırılacak. Taşerona

verilecek işler, Bakanlar Kurulu kararıyla belirlenecek. Taşeron işçilere, taşeron değişse dahi, aynı işyerinde çalıştığı süre gözetilerek yıllık izin kullanma hakkı tanınacak. Kamuda çalışan taşeron işçi, taşeron değişse dahi, aynı kamu kurumunda çalıştığı süre dikkate alınarak kıdem tazminatı alabilecek.

Yani verilen sözlerden sadece biri tutuldu. Soma dışındaki maden işçileri için zaten uygulanan eski mahkeme kararlarından başka madde olmadığı için bir yenilik olmayacak. Soma

için çıkarıldığı söylenen bir iki özel madde, patrona hiçbir yaptırım uygulamadan, tamamen devlet eliyle uygulanacak.

Torba kanunla yapılacak diğer değişiklikler ise tamamen patronlar için. Örneğin; İş sağlığı ve güvenliği yasının 2. maddesi, bu yasanın kapsamında olmayan durumları tanımlıyor. Yapılacak değişiklikle bu maddeye "Uluslararası denizyolu ve havayolu taşımacılığı yapan araçların seyrüsefer halleri" eklemesi yapılacak. Yani havayolu ve denizyolu işçileri, artık iş güvenliği ve sağlığı kapsamından çıkarılacak. Gerekeceği ise gayet açık : "Yerli firmaların uluslararası rekabette geri kalmaması". Yani işçi ölsün, patron kazansın!

Soma işçilerine destek, toplanan yardım paralarından, devletin kasasından oldu. 301 işçiyi öldüren patronun cebinden tek kuruş çıkmadı, hiç bedel ödemedi. Tam aksine işlerine devam ediyor. Hatta hükümetten, yeni santral ve maden işletme ruhsatları aldığı ortaya çıktı.

İlk defa 2001 yılında, ekonomik kriz döneminde,

patronların kurtarıcısı Kemal Derviş'in hayatımıza soktuğu torba yasalar, aslında patronların krizden kurtulmak için hızlı manevra yönteminden başka bir şey değil. Özellikle AKP döneminde, Tekel işçilerinin direnişi sırasında kazandığı haklar dışında, ne uygulamada ne de yasalarda, çalışma koşullarını düzeltecek hiçbir değişiklik yapılmadı. Bu sefer de gördüğümüz gibi patronlar, hükümet eliyle Soma katliamını fırsata çeviriyor.

Gerçekten somut bir iyileşme istiyorsak, Tekel işçileri gibi mücadele etmeli ve almalıyız. Soma işçilerinin taleplerini destekliyor ve selamlıyoruz. (02.08.2014)

Ekonominin bedelini emekçi ve yoksullara ödememeli!

Açıklanan enflasyon rakamları, özellikle gelirin yarısından fazlasını gıdaya, diğer yarısını ise kira ve faturalara ayıran emekçiler için hayat pahalılığının turmanışa geçtiğini gösteriyor. En büyük 500 şirketin kârı ise yine artmaya devam ediyor.

Açıklamalara göre 2.5 milyon kişi, kredi kartı borcu yüzünden kara listeye girdi. Kredi borcu son 12 yılda 127 kat arttı. Memurların % 93'ünün kredi borcu var ve % 68'i borcunu zamanında ödeyemediği için faiz ödemek zorunda.

Bu durum geçici diye de kendimizi avutamayız. Çünkü hayat pahalılığında, ekonomik büyümede, işsizlik, üretim, dış ticaret açığı, özel ve kamu borçları, konut alanındaki duruma kadar birçok kilit noktada, tehlike belirtileri geliyor.

Ekonominin sözde yöneticilerinin “sorun değil” dedikleri cari açık, yani ithalat ile ihracat arasındaki fark, büyük bir borç dağı yaratıyor. Türkiye'nin kamu

ve özel borcu 388 milyar dolara turmandı ve önümüzdeki yıl 165 milyar dolar dış borcu çevirmesi gerekiyor. Bu konudaki durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamak için geçenlerde iflas bayrağını çeken Arjantin ile bir kıyaslama yapmak anlamlı: Arjantin'in toplam dış borcu milli gelirin % 28 kadarken, Türkiye'ninki % 47'si kadar.

Bir avuç patronun, daha yüksek kazanç için özellikle altın, gibi lüks olduğu halde KDV'si sıfıra düşürülen ürünler ithal etmesi, emekçilerin ürettiği zenginliği yutuyor. Çoğu satın alınan toplum enerjinin yarısını harcayan demir-çelik ve çimento sanayinin ihracatta payı neredeyse yok gibi. İşte ekonomiyi yönetenlerin bu gayretlerinin sonuçları ortaya çıkıyor: Kişi başına düşen kamu borcu 8 bin 269 dolar.

Tüm bunlara ek olarak, hükümetin bel bağladığı ve iyice şişen konut sektörünün düşüşü sürüyor ve her an patlayabilir.

Erdoğan, seçimi fırsat bilerek, Türkiye ekonomisini ne kadar çok kalkındırdıklarını anlata anlata bitiremiyor! Evet, bu son 12 yıllık AKP iktidarı döneminde çok büyüyen, çok kalkınan oldu ama bunlar patronlar ve para babaları, özellikle de AKP çevresindekiler.

Her geçen ay işçi sınıfının ve yoksulların ekonomik durumu kötüleşmeye doğru gidiyor. İşsizlik artıyor ve çalışma şartları kötüye giderken taşeron sistemi ve güvencesiz işler çığ gibi büyüyor. Dünyadaki ekonomik krizin de her geçen gün büyüdüğü de göz önünde bulundurulduğunda biz emekçilerin yaşam şartlarının önümüzdeki dönemde kendiliğinden iyileşebileceğini beklemek saflık olsa gerek!

Eğer patronlar düzeninin bedelini ödemeye devam etmek istemiyorsak sınıf mücadelesi vermemiz gerekiyor. Patronların bize karşı sınıf mücadelesi verdiğini unutmayalım! (03.08.2014)

Nurjuvazi, nurjuvaziye karşı

Gülen cemaati ile hükümet arasındaki kavga, yeniden hızlandı. Hükümetin, kitleleri ikna ve kamuoyunu hazırlama çalışmasının ardından, yüzü aşkın çeşitli düzeylerde polis gözaltına alındı, bir kısmı tutuklandı.

Ergenekon soruşturması sürecinde olduğu gibi, dalga dalga operasyonlar oluyor. Bugünkü fark, o dönem güçlü olanlar, şimdi suçlu durumunda.

Kemalistlere, milliyetçilere ve her zaman Kürtlere ve sola karşı zalim olan polisler, birden demok-rasi, kanun, hak istiyor. İftar açmamış, rahat uyuyamamış, kelepçe takılmış, şikayetleri çok. Üstelik, mazlumu oynayıp, dini gösteri

yapıp “her şeyi millet için” yaptıklarını iddia ediyorlar. Ancak, tüm o sözde fedakar amirlerin, 731 (5 yıl boyunca her ay) ile 490 kez arasında, maaşla ödüllendirme aldıkları ortaya döküldü. Onların “millet sevgisi” cüzdanlarından geçiyor.

Karşı tarafta ise bu polislerle soruşturma yaptıran, dava açtıran, hapislere attıran, üstelikte para karşılığında, tüm bunları yaptıran hükümet var. Polis amirleri, saatini, gününü, yerini vererek, bizzat başbakanın her şeyi bildiğini açıkladılar.

Demek ki iki taraf da gerçeği söylemiyor. Yıllarca aralarında su sızmadı, sorunsuz iş

yaptılar. Şimdi çıkarlarda anlaşmazlık olunca, birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya döküyorlar.

Hem hükümetin hem de tarikatın ağızlarından düşürmedikleri “millet” kendi ekonomik çıkar çevreleri, “hizmet” ise bu çevrelere iş ve kazanç olanakları sağlamak. Pasta büyükken, rahatça paylaşıyorlardı, küçülünce birbirlerine düştüler. Ancak kavgasını verdikleri, onların değil, işçi sınıfının sömürsüyle üretilen zenginliktir. Hükümet ya da tarikat etrafında kümelenen çıkarıcı asalakların tümünden kurtulmak gerekiyor. (03.08.2014)

Fabrikalardan... İş yerlerinden

Gıda

Karmaşaya devam

Depoların dolu olduğu bahanesiyle bayramdan önce bir gün, bayramdan sonra üç gün, senelik iznimizden kesilmek üzere çalışma olmayacak. Yani beş günlük gasp söz konusu. Taşınma nedeniyle gidecek ve gitmeyecek işçiler arasında, bu durum farklı karışlandı.

Yeni fabrikaya gidecek olan işçiler, izinlerini o dönemde kullanmak istedikleri için tepkililer. Gitmeyecek olanlar ise kendilerini ilgilendirmediklerini düşünüyor. Patron, işçileri ayırmak için bir yol daha bulmuş görünüyor. Sendikacılar ise ilk başlarda, bu uygulamayı dile getirenlere “öyle bir şey olmaz” diyerek karşılık vermişti. İşçiler, hemen gerçeği anladı, çünkü sendikacıların yok dediği şeyler, mutlaka oluyor.

Bazı bölümlerde ise işçilere yıllık izinlerini kullanmaları için baskı yapılıyor. Gerekçesi ise taşınma sırasında yıllık izin verilemeyebileceği. Bir çok işçi, ev bulma, taşınma, elektrik-su-doğal gaz aboneliğini hangi arada yapacağını soruyor. Şefler ise bu bayramda izin kullanmalarını söylemekle yetiniyor. Patronun vurdumduymazlığını örtmek kolay değil. Şeflerin zeka küpü olmasını da beklemiyoruz. Ama biraz insancıl, anlayışlı olmakla bir şey kaybetmezlerdi!

İşçiler, tüm bu işleri yaptık, gidişimiz gecikirse ev kirasını kim ödeyecek, diye soruyor. Yani neresinden bakarsan, idarecilerin söyledikleri akıl kârı değil. Oysa, patronlar, müdürler ve şefler tarafından hor

görülen en basit işçi bile bu planlamayı yapabiliyordu. Sendika temsilcileri de çıkarlarını patronun yanında gördükleri için ve bizzat patron tarafından seçilip sendika tarafından atandıkları için kollarını kıpırdatmıyor.

Aynı şubeye üye olduğumuz kent Gıda'da grev başlamasına rağmen, daha hiçbir temsilci bunu işçilere açıklamadı. Sadece SÜTAŞ'taki durumu protesto etmek için “tüketimden gelen gücü” kullanarak, ürünleri boykot kararı panolara asıldı. Bizim bildiğimiz, işçi sınıfının “üretimden gelen gücünü” kullanmasını örtmek için yapılan bu tür kampanyaların, işçilere hiçbir şey kazandırmadığıdır. (Bir işçi, 23.07.2014)

Ramazan bitti, tatil bitti, işbaşı

Patron, bir gün dahi işe gelmeyen işçiye, rahat rahat işten atabiliyor. Ancak, o işçinin yapacağı işi patron yapmıyor, bize kalıyor, biz yapıyoruz. Sabah giriş saatimiz belli ama akşam çıkış saatimiz belli değil! O günün işini bitirmek zorundayız, iş bitmeden akşam çıkış yok.

Akşam çıkış saatimiz belli olsaydı, normal bir çalışma düzenimiz olur. Çıkış saati olmayınca, aslında götürü çalışıyoruz. İş bitirip erkenden çıkmak için hızlanıyoruz. Atılan arkadaşların boşluğunu dolduruyoruz.

Böyle sürüp gitmesinin nedeni, bazı arkadaşların işi allaha bırakmış olmasıdır. “Allah büyüktür, öbür dünyada sorar” diyorlar. Haklarımızı almak için birlik olup örgütlenmeliyiz. Bir gün örgütlenip işi bıraksak, atılan arkadaşlarımızı da geri alırdık. Bütün yasal haklarımızı da alırdık.

Daha fazlasını da. Örgütlü olmaktan başka çıkar yolumuz yok. (Bir işçi, 01.08.2014)

İletişim

Birlikte daha güçlüyüz

İhalelerin sonuçlanmasının üzerinden yaklaşık bir aylık bir zaman geçti. İhaleyi kazanan firma ise işe alım ile ilgili son bir haftaya kadar hiçbir adım atmadı. 2 Ağustos'ta mevcut firma santralleri terk edecek ve yeni firmanın abone mağduriyeti yaşanmaması için hemen iş başı yapması gerekiyor.

Devir teslimine bir hafta kala saha ekiplerini arayarak yeni açtıkları ofislerinde görüşmelere çağırmaya başladılar. Bana öyle geliyor ki bu davetin bu kadar gecikmesinin sebebi, bizleri işsiz kalma korkusu ile sunduğu her şartı kabul etmemizi sağlamak.

Aranan arkadaşlar aralarında anlaşmadıkları halde “siz gelin” cevabı vermişler. Küçük gruplar halinde durumu konuştuk ve doğru tavrın bu olduğuna karar verdik. Farklı santrallerden görüşmeye giden işçilerden aldığımız haberlere göre yeni şartlar çok daha kötü.

Teklif edilen ücret bizleri ileri taşımak bir yana daha da geri götürüyor. Yol ve yemek ücreti kalkıyor. Bölüm, kıdem fark etmeden tüm işçilere 1400 TL veriyorlar. Bu ücretten yol ve yemek harcamalarımızı düşüğümüzde elimizde asgari ücretten fazlası kalmıyor. Bu durumda gücümüzü kullanarak patronları ayağımıza getirelim dedik. Fakat şu anda bizlere göre daha iyi ücretlere çalışan bazı arkadaşlar, bize ihanet ederek gizlice görüşmeye gittiler. Bu

hareketimizi zayıflattı. Patron kesinlikle geri adım atmayacağını söyleyerek geri çevirdi bu kişileri. Bu sayede tek çıkar yolun birlikten geçtiğini anladılar.

Bu olaylardan sonra kargaşa çıkarmaya çalıştılar. Önce mevcut kadrodan kimsenin işe alınmayacağı dedikodusunu yaydılar. Sonra Diyarbakır'dan kendi işçilerini getireceği söylendi. Bir ara tüm şartlarımızın kabul edildiği söylenmesine rağmen, hemen ertesi gün tam tersi söylendi. En son kozları ise 'şimdi gelmeyenler sonra bu ücreti de alamaz' demekti.

Bütün tehditlere rağmen tavrımızı koruyoruz. Biliyoruz ki bu durumdan tek çıkar yol, birlikte hareket etmek ve geri adım atmamak. Yapılan ihaleyle tüm Trakya tek firmaya verildi ve artık bize daha çok ihtiyaçları var. İstediklerimizi vermemek kendilerine daha büyük zarar verecektir. (Bir işçi)

Kent Gıda grevi sendikaya rağmen devam ediyor!

Türkiye'nin en büyük şekerleme üreten fabrikası Kent Gıda'da (Mondalez) toplu iş sözleşmesinin uzlaşmazlıkla sonuçlanması sonucu grev kararı alındı. İşçiler 15 gündür fabrikanın kapısında birliklerini ve morallerini bozmadan grevi sürdürüyor.

Kent Gıda işçilerinin anlatımına göre toplu iş sözleşmesinin başlamasından grev kararının alınmasına kadar olan süreç çok ilginç.

Tek Gıda İş üyesi olan işçilerin önceki sözleşmelerinde ücret ve sosyal yardımlar, asgari ücretin üzerine bir türlü çıkmamış. 10, 15 yıllık işçinin ücreti; aile yardımı, asgari geçim indirimi ve çocuk yardımıyla birlikte bin, bin

yüz lirayı ancak buluyor. Defalarca, sendikaya durumlarını bildirmelerine rağmen sendika sözleşmelerde hep bildiğini yaparak işçileri yalnız bırakmış. Şimdiye kadar hiç söz hakkı verilmemiş işçiler, altı ay önce başlayan sözleşme için aralarında anlaşarak herkese net 320 lira zam istemişler ve bu yönde sistemli olarak sendikaya baskı yapmışlar.

Sendika da sözleşmeye brüt 450 liradan başlamış. İlk oturumda sendika brüt 390 liraya inerken patron da brüt 170 lira önerdi. Sonraki oturumlarda patron geri adım atmazken sendika ilk önce 350 ye sonra da 300 liraya indi. Bütün bu süreçte işçilerin devamlı sendikaya muhalefette etmeleri daha da birleşmelerini sağlıyor.

Son oturumda patron, durumunun iyi olmadığını öne sürerek ilk altı ay için brüt 220, ikinci altı ay için de 50 lira vermeyi öneriyor. İşçiler bu öneriyi kabul etmeyerek grev kararı alınmasını istedi. Yapılan grev oylamasında 50'ye karşı 650

Son aşama olan noterden grev kararının alınmasını bile ha bugün ha yarın diye işçileri geçiştirmeye çalıştılar. Bunun sonucunda işçiler, sabah vardiya çıkışında fabrikanın önünden ayrılmayarak sendikacıları zorluyor ve "şu noterin adresini verin biz gidip bildirim kararını alıp getirelim" diyorlar. Bunu üzerine sendika, noter tutanağını getirmek zorunda kaldı ve grev başladı. Sendika, "önümüzde bayram var" diyerek yine ertelemeye çalışsa da işçiler hemen greve çıkmak istiyor.

Şimdiye kadar aynı şubenin üyesi olan Knorr Hazır Yiyecek ve Evyap Sabun fabrikalarından işçiler ile birlikte çeşitli sol parti ve sivil toplum kuruluşları dayanışma için ziyarette gitti. İşçilerin şimdi düşündükleri, sendikanın işçilere grev ödeneği vermemek için 29'uncu günde sözleşmeyi imzalayabileceği ve kendilerini yarı yolda bırakabileceği.

Kent Gıda işçilerinin mücadelesi işçilerin bugün ne

oyla grev kararı alınıyor. Tüm bu süreçte de fabrika çalıştı.

Tek Gıda İş Sendikası grevi engellemek için yasal ne kadar engel varsa; arabulucu ve altı günlük grev askı süresini de sonuna kadar kullanıyor. Fakat işçiler hiçbir şekilde geri adım atmayarak isteklerini direktlikle kalmıyor, birliklerini perçinleyerek mücadeleye devam ediyor.

koşullarda olduğunun ve bu şartları düzeltmek için nasıl birlik olunabileceğini göstermesi açısından önemli. Sadece işçilerin koşulları değil işçilerin örgütlerinin de durumlarını gösterdiği için de önemli. (02.08.2014)

Siyasetin Gündemi

Ya dindar ya tinerci!

Erdoğan, 2012'de “dindar bir gençlik” yetiştireceklerini söylemişti. Sonuç tam aksi oldu; gençler تنها köşelerde uyuşturucudan ölüyor.

İlk kez 2010 yazında Türkiye'de görülen (asıl adı kannabinoid olan) bonzaiden kaç gencin (37 rakamı var ancak) öldüğü bilinmiyor, çünkü ayrı bir kayıt yok. Bonzai kullanımı, polisin açıklamasına göre son 4 yılda 20 kat arttı. (%800 artış) 10 yaşına kadar kullanılıyor ve ölenlerden biri 13 yaşında bir çocuk. Sentetik olduğu için kolayca yapılabiliyor, sonra herhangi bir bitkiye püskürtülüp sanki doğalmış izlenimi veriliyor. 10 lira masrafla 10 bin lira kazandıran, esrardan 4 kat daha etkili olan bonzai, 1 liradan başlayan fiyatla, internette rahatlıkla 24 saat satılıyor.

Bir çok il ve ilçede uyuşturucuya karşı yürüyüş ve protestolar yapıldı. Ancak hükümet, sorunun gündeme gelmesini istemediğinden hiç söz etmediği gibi HDP'nin uyuşturucu kullanımıyla ilgili bir araştırma komisyonu kurulması önergesi de, AKP'li vekillerin oylarıyla reddedildi.

Hükümet, toplumsal sorundan bir haber. Kadın ve gençlere yasak getirmekten, aşağılamaktan başka bir şey bilmiyor. Bir de patronların her derdine koşmayı.

Gençler için sosyal hayat kalmadı. Ya AVM'lere gidip olmayan paralarıyla alışveriş yapacaklar ya da evden, Kuran kurslarından, cemaat yurtlarından çıkmaya-

caklar. Politika yapmaları ise önce devlet sonra aileleri tarafından yasaklanıyor. Erdoğan'ın, “Bu gençliğin tinerci olmasını mı istiyorsunuz? Bu gençliğin büyüklere isyankar bir gençlik olmasını mı istiyorsunuz?” diyerek gençlerin ailelerine karşı çıkmasını, tinercilikle yaf-talaması bunun göstergesi.

Daha çok orta sınıf gençler arasında uyuşturucu çok yaygın. Toplumundan, ailesinden, yaşadığı koşullardan memnun olmayan, baskıdan bunalan ve bir çıkış yolu göremeyen gençler için ucuz yoldan sarhoşluğun bir yolu her zaman bulunuyor.

Parası olanların kurtulması nispeten daha kolay. Hastaneye gidebiliyor, yeni meşgaleler bulacak paraları var ve bunlarla ilgilenebiliyorlar. Bu tarz orta sınıf alışkanlıkları yine en önce yoksulları vuruyor. İşsizlikle, yoksullukla mücadele eden kenar mahalle gençlerinin ne kendilerine ayıracak vakitleri oluyor ne de bir şeylerle ilgilenecek maddi imkanları. Nitekim, bonzaiden ölümler, AKP'nin oy deposu, yoksul ve kalabalık semtlerde oluyor.

Başbakanın laflarının işsiz, eğitimsiz, yoksul çocuklarını koruduğunu düşünen aileler yanılıyor. Bu düzende her zaman, parası olmayana müzik, spor, ve kültür alanlarında yer açılmıyor, iyi bir yaşam sürmeleri imkansız.

Buna karşı bir şeyler yapmak isteyenler biber gazlarıyla, devlet ve aile baskısıyla, polis terörü ile karşılaşılıyor. (04.08.2014)

Emekçilerin kurtarılmaya ihtiyacı yok!

Nurtepe'de, cumhurbaşkanı seçimi faaliyeti yapan HDP'ye, DHKPC'lilerin müdahalesi, şu ana kadar iki kişinin öldüğü şiddet olaylarını başlattı.

Her şeyden önce yanlış veya doğru, HDP'nin siyasi faaliyetini, üstelik de emekçiler veya kitleler adına bahaneleriyle engellemek veya tamamen yasaklamak yanlıştır. Bunun anlamı; “kitleler ve emekçiler cahil, bilinçsizdir, onlar için doğru ve yararlı olana biz karar veririz” demektir. Bu tavır, işçi sınıfı tarihinde Stalinizm

olarak bilinir ve işçi sınıfına verdiği ağır zararın bir çok örneği vardır.

Diğer yandan, aynı yöntemleri kullanan, hem DHKPC hem de HDP, Gazi mahallesi gibi güçlü oldukları semtlerde kitlelere gözdağı vererek hakimiyet kurmaya çalışıyor. Bunun sonucu olarak, kendi aralarındaki bu silahlı kavga yüzünden mahallelinin önemli kesimleri, onlardan bezmiş ve can güvenlikleri kalmadığı için neredeyse polis müdahalesine olumlu yaklaşılmaya başladı.

Sonuç, her iki tarafın iddia ettiğinin tam aksi. Devrimci işçi sınıfının şiarlarından olan “işçi sınıfının kurtarıcıya ihtiyacı yok” sözü, hala daha güncelliğini koruyor. (03.08.2014)

Uluslararası Gündem

Filistin

Gazze bombardıman altında: Bu kanlı katliam, kabul edilemez!

İsrail-Filistin barut fıçısını patlatan kıvılcım, 3 genç İsraillinin ver ardından bir genç Filistinlinin katledilmesi oldu.

İsrail devleti, büyük güçlerin de desteği ile farklı bölgelerde bölünmüş şekilde kamplara sıkıştırılan, toplama kampı gibi isyan edici koşullarda yaşayan ve etrafı duvar ve tel örgülerle çevrili Filistin halkına karşı, onlarca yıldan beri yürüttüğü savaşı devam ettiriyor. Filistin halkının bütün hakları elinden alındı ve sürekli aşağılanmakta.

Onlarca yıldan beri iki halk daracık bir alanda yaşıyor. Filistinliler, kendi öz ülkelerinde açık bir cezaevi şartlarında yaşamaya mahkum edildi. İsrailliler ise cezaevi bekçilerine dönüştü.

Emperyalist ülkeler İsrail'i kayıtsız şartsız destekliyor. ABD'de, Fransa'da ve İngiltere'de büyük partiler; sol ve sağ dahil, bu saldırıları destekleyen siyasetler izliyor. Her yerinden petrol fışkıran Ortadoğu'da emperyalist güçler, sürekli böl ve yönet siyaseti izleyerek halkları parçalara bölerek birbirlerine düşürdüler, düşman kıldılar. Amaçları, büyük tröstlerin bu bölgenin doğal kaynaklarını talan etmeye devam edebilmeleri.

Emperyalistlerin bu bölgede uyguladıkları siyaset hep yerli diktatörleri destekleyip onlara belirli kırıntılar verip çok

miktarda silah satmak. Çünkü zenginlikler içerisinde yoksulluk çektiği için tepki gösteren kitlelere karşı bu silahlar diktatörler için gerekli!

İsrail, bu böl ve yönet siyasetinde her zaman özel bir rol oynadı. İsrail devleti, Arap halklarına karşı emperyalizmin en güvenilir silahlı gücüdür. Ek olarak, bölgedeki emperyalizmin en sadık destekçileri olan Suudi Arabistan ve petrol emirliklerinin gibi Arap ülkelerinin gerici

siyasetlerini ört bas edebilmeleri için İsrail'e karşı lafta sataşmaları durumu var.

İsrail yetkilileri, yürüttükleri savaşların ve son savaşın yani katliamların, kendi öz güvenlikleri için mutlaka gerekli olduğunu anlattıklarında onlara kim inanabilir ki? Önce havadan ve sonra denizden yapılan yoğun bombardıman ve ardından başlatılan kara hareketlerinin Hamas'ın İsrail'i işgal etmek amacıyla kazdığı tünelleri tahrip etmek için yapıldığı masalına kim kanar ki? İyi niyetli hiç kimse bu gibi masallarla inanmaz.

İsrail hükümetinin gerçek hedefi, ülkenin ve ülkede yaşayanların güvencesini sağlamak değil. Yaptıkları bunun tam aksine yol açıyor!

Uyguladığı siyaset, kelimenin tam anlamıyla, terörist bir siyaset. Çünkü bu siyasetin amacı, bütün Filistinlileri terörist yöntemlerle yıldırma. Ama işte tam da bu siyaset, kin nefret ve intikam duygularının daha da büyümesine yol açacak ve bu amaçla harekete geçecek güçleri büyütecek.

Aslında önümüzdeki on yıllar boyunca İsrail'in güvenliğini tehlikeye atanlar İsrail yöneticilerinin ta da kendileri.

İsrail devleti her ne kadar da en modern ve etkili silahlara sahip olsa da (yani savaş

uçakları, helikopter, pilotsuz hava araçları) ezdiği halkın isyanını hiçbir şekilde yok etmeyi başaramıyor. İsrail devletinin baskılarının başardığı tek şey, kendinin büyük çaplarda uyguladığı, terörist yöntemleri kullanan Filistin örgütlerinin oluşmasına katkıda bulunmaktır.

Emperyalist güçlerin Orta Doğu'da İsrail devleti üzerinden uyguladığı siyaset, iç içe geçmiş yaşayan iki halkın bir birine düşmanlığı körüklüyor. Halbuki bu iki halkın büyük bir çoğunluğunun çıkarları bir arda kardeşçe yaşamaktır. LO (18.07.2014)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Irak'taki iç savaş, emperyalizmin uzun yıllardır süren manevralarının sonucu

Muhafazakâr Sünni IŞİD (Irak Şam İslam Devleti) milisleri tarafından Ocak ayında ülkenin batısında başlayan saldırı, 10 Haziran'da 2 milyon nüfuslu Musul'un (Irak'ın ikinci büyük şehri) ele geçirilmesiyle hızlandı. IŞİD, Suriye-Irak sınırının iki tarafında da bulunan, milisleri tarafından denetlenen bir Sünni bölge oluşturdu. Irak silahlı kuvvetleri dehşet saçarak kendilerini zorla kabul ettiren milislere karşı yıkıldı, bunun sonucunda emperyalist işgalden miras kalan birleşik devlet aygıtının kırılma anı gün ışığına çıktı.

Irak Kürdistan Özerk Bölgesi, son gelişmelerden ve durumdan faydalanarak bağımsızlığını ilan etmek istemiş gibi görünüyor. Bu arada, Bağdat'da ve ülkenin güneyinde, Şii milisler güç gösterilerini gitgide çoğaltarak Sünni milislerin ilerleyişine karşı direnmeye hazırlanıyor. Irak, hem kendi içinde parçalanma hem de bütün bölgeyi istikrarsızlaştıracak bir savaşa girme tehdidi altında.

Emperyalist yöneticiler artık bu istikrarsızlaştırma tehdidinin tröstlerinin kârını etkilemesinden korkuyor. Belirli bir süre boyunca hava bombardımanından bahseden ABD, şimdi İran'a yardım olacağını öne sürdü. Bölge düzenini geri getirmek gibi pis bir iş karşılığı ona tanınabilecek ayrıcalıkları gözleri önüne sererek, İran'ın yardımını istedi. Ancak İran bu kadar kolayca

işbirliği yapacaktı gibi görünmüyordu, 24 Haziran'da hâlâ askeri "danışman" göndermekten bahsediliyordu.

Emperyalist güçler, özellikle de bölgedeki petrol kaynaklarını denetimleri altında tutabilmek için defalarca müdahale ettiler ve bugünkü feci ortamdan sorumlular. Başta ABD olmak üzere, emperyalist güçlerin onlarca yıl boyunca yaptıklarına tepki olarak büyüyen yıkıcı güçleri denetleyebilmekten aciz.

olduklarına inandıkları içindir. Şiiler başta olmak üzere, özellikle de genç Şiiler, kitlelerin bir kısmı ekonominin çökmesi nedeniyle büyük bir ümitsizliğe sürüklendi.

2003 yılında, Irak'ın ABD tarafında işgal edilmesiyle kurulan bu muhafazakâr Sünni milis, Suriye sınırının iki tarafına da şeriat adına yeni bir halifelik kurmak istediğini söylüyor. IŞİD'in hızla ilerlemesi üzerine, çoğu sefaletten kurtulmak için orduya katılan Iraklı er ve

IŞİD'in saldırısı

Bir yıldan fazladır, IŞİD Anbar ilinde (Irak'ın batısında) hükümet güçlerine karşı, arka arkaya rehine ve intihar bombacılarıyla saldırıya devam ediyor. Geçtiğimiz Ocak ayında, Anbar ilinde 320 bin nüfuslu Felluce ve ardından 400 bin nüfuslu Ramadi olmak üzere iki Sünni kenti ele geçirmişlerdi.

Şüphesiz bu iki zafer, bölgede çoğunlukta olan Sünni nüfusun, Bağdat'taki rüşvetçi Başbakan Maliki iktidarına karşı olanları ve Maliki iktidarını destekleyenlerin Şiilere karşı

subaylar, merkezi hükümeti hayatları pahasına korumakta çıkarları olmadığından kitlesel olarak ordudan kaçtı.

Sivil halk, bir kez daha Bağdat iktidarı ve milisler arasında sıkışmış durumda. Tahminlere göre Anbar'dan 500 bin kişi (nüfusun üçte biri) geçen ay gerçekleşen çatışmalar yüzünden kaçmak zorunda kaldı.

Sadece Mayıs ayı boyunca, dörtte üçü terör saldırısında ve geri kalanı askeri operasyonlarda, en az bin kişi öldürüldü. ABD işgali sırasında ölü sayısı 2006 ve 2007'de zirveye ulaşmıştı ve o zamandan

beri en çok ölü, 2013'de gerçekleşmişti.

Dokuz senelik savaş ve işgalin ardından Obama, Aralık 2011'de ABD ordusunun Irak'tan çekileceğini açıkladı, bununla birlikte geriye egemen, demokratik ve istikrarlı bir devlet bırakmakla övünüyordu. Bugün ne halde olduğunuz görüyoruz.

İŞİD gibi Sünni çoğunluğu temsil ettiğini söyleyen hatta Şii azınlığını temsil ettiklerini de söyleyen milisler, emperyalizmin ürünü. Eğer emperyalizm egemenliğini kabul ettirmek için açık veya kapalı bir şekilde Irak halkını bölünmeye sürüklemeseydi, bu örgütler gün yüzünü görmezdi.

Geçmişin mirası bugün etkiliyor

Emperyalizme çeyrek asırdır hizmet eden İran Şah'ı 1979'da devrilince, Saddam Hüseyin emperyalizmden izin almaksızın iktidara geçen molla rejimini cezalandırmak için görevlendirdi. 1980'den 1988'e kadar süren 8

korkan Saddam Hüseyin, azınlıktaki Sünni halka dayanmayı tercih etti.

O dönemde Saddam Hüseyin, ABD ve Fransız emperyalist yöneticiler için bölgede bir araçtı, tabii idam edilmesi gereken diktatör olmadan önce. Ancak onlara göre 1990'da, İran'a savaş açarak yaptığı yardımın karşılığını almak için Kuveyt'i işgal ederek emperyalizme karşı büyük hata etti. Emperyalist yöneticiler, meydan okuma ve bağımsızlık ilanı gibi görünen bu işgali hoş görmeme kararını aldı.

Misilleme olarak, ABD tarafından yönetilen ve Fransa'nın da dahil olduğu koalisyon, 1991'de Birinci Körfez Savaşı'nı başlattı. Saddam Hüseyin, Kuveyt'i boşaltmak zorunda kaldı. Yenilmiş olsa da, kendisine karşı ayaklanan Güney'de Şii'leri ve Kuzey'de Kürt'leri yola getirmek için gerekli olduğuna karar veren Washington iktidarda kalmasına izin verdi. Ancak baskı, halk ile rejim arasındaki çukuru biraz daha derinleştirdi.

yıllık savaş bir milyon kişinin ölümüne ve Irak'ın neredeyse iflasına yol açtı. Bu savaş sırasında, Şii Irak halkının, Şii İran halkına karşı savaşa sürüklendiği için hoşnutsuzluğunu belirtmesinden

Sonrasında 500 bin Iraklı çocuğun ölümüne sebep olan 10 yıllık batı ambargosu başladı. Ambargo Saddam Hüseyin'in iktidarını zayıflattı ve toplumsal bakımdan korkunç sonuçları oldu. Buna karşılık olarak, din

adamlarına, özellikle de Sünni din adamlarına karşı ayrıcalıkları çoğalttı.

ABD emperyalizmi, Irak sorununu kesin olarak çözmek istiyordu. Çünkü asıl sorunu, büyük petrol zenginliği olan bu bölgeye tamamen egemen olmak ve aynı zamanda da bağımsızlık hevesi gösteren rejimlere onları neyin beklediğini göstererek bölgedeki egemenliğini yeniden ortaya koymaktı.

Bir bahane daha bulundu!

11 Eylül 2001, terör saldırılarının yarattığı siyasi ortam, başkanı George Bush için bunu ispat etme fırsatıydı. Sözde kitle imha silahı ve El Kaide komandoları bulunduğu yalanı, yeni bir savaşı meşrulaştırdı.

20 Mart 2003'de "Irak'ı özgürleştirme" isimli operasyon kapsamında Bağdat'a ilk füzeler atıldı. Nisan 2003'de, saldırıdan bir ay sonra, Saddam Hüseyin iktidarı devrildi. Mayıs ayında ABD başkanı, Irak'ta savaş operasyonlarının sona erdiğini açıkladı.

Ardından BM'nin de onayladığı ve bu bahane ile 8 yıl daha süren gerçek bir savaş ve işgal yaşandı. ABD-İngiliz işgal ordusu, kuvvetleri de isim değiştirerek "uluslararası askeri güç" oldu. Bu güç de bu defa askeri güçlerin başa getirdiği geçici Irak hükümetinin sözde isteği üzerine Irak'ı işgal etmiş oldu!

Ancak durum istikrar kazanmadı. Bunun basit bir nedeni vardı: rejimin dayanağı olan ordu ve Baas partisi yıkılmıştı ve Amerikalı yönetici Paul Bremer orduyu ve gizli servisi dağıtarak ve Baas partisini yasaklayarak geriye kalanları da yok etmiş oldu.

Irak'tan çekilmeden önce emperyalist güçler, merkezkaç güçlerin gelişimine yer verdi. Bu güçler, merkezi iktidarı ele alamasalar da, fırsatları olursa ülkenin bir kısmını almak ister. Bu güçler, Bağdat iktidarının çökmesinden faydalanarak belirledikleri bölgeleri işgal edebilir ve bu Irak halkının hiç bir çıkarı olmayan bir iç savaş veya Irak'ın parçalanmasına neden olabilir.

Emperyalizmin sorumluluğu

Irak'ta gelişmeye başlayan iç savaş, emperyalist güçlerin politikası sonucu bütün bölgeyi tehdit eden krizin sadece bir parçası.

Bugün bunun yan etkilerine tanık oluyoruz. Suriye'ye geçen Iraklı Sünni milisleri, Esad'e karşı savaşta güçlendi ve şimdi Irak'a dönüyor. Öcelikle Anbar bölgesini istikrarsızlaştırarak Ninova kentine ve sonrasında Bağdat yönetimine saldırdılar.

Şimdilik kimse Irak iç savaşının sonuçlarının ne olacağını, ülkenin parçalanıp parçalanmayacağını, tahmin edemiyor. Ancak bu iç savaş, Suriye, Lübnan ve Filistin savaşları yüzünden mahvolmuş bölgeyi biraz daha istikrarsızlaştırıyor. Emperyalist güçlerin egemenliklerini dayatma girişimleri kontrol edilemez hale gelen güçleri uyandırdı.

Son senelerin güvensizliği, ticaretin ilerlemesine bazı engeller koymuş olsa da tröstlerin bu kargaşada inanılmaz kâr etmesini engellemedi. Kuşkusuz, iç savaşın yükselişi

ihracat ve üretim altyapılarını tehdit edecek ve batı hissedarlarını zenginleştirecek kârı engelleyecek sorunlar yaratabilir.

Savaş ve işgal 5 milyon Iraklıyı ya ülke dışına (özellikle Suriye'ye, ama Ürdün, Türkiye ve Lübnan'a) ya da ülke içinde göç etmeye zorladı. Ülke içerisinde göç eden halkın büyük bir kısmı, su, sağlık tesisleri, tıbbi yardım ve yiyecek stokları olmayan 400 kampın içinde tıktık tıktık yaşıyor.

Halk, su ve elektrik kesintisiyle günbegün mücadele ediyor. Sıcaklık 40 dereceyi aşınca ne buzdolabı ne de vantilatörler var. Bağdat su şebekesinin neredeyse tamamı kullanılamaz hale geldi. 1970-1980 yıllarına kadar, Ortadoğu'nun en gelişmiş sağlık sisteminde korkunç bir gerileme yaşandı.

dayatıyor. Böylece, Şii muhafazakâr lider Mukteda El Sadr'ın politik akımı, okul müfredatlarını etkilemek ve gençliğe el atmak için eğitim bakanlığına sızdı.

Bu sosyal, maddi ve ahlaki yozlaşma özellikle kadınları etkiliyor. 1960'lı senelerden beri Iraklı kadınların hakları, öbür Ortadoğu ülkelerine göre biraz da gelişmişti. Ancak muhafazakâr milislerin politik ve sosyal hayata dahil olmasıyla beraber kadınlar neredeyse bütün haklarını kaybetti.

Iraklı kadınlar ve toplumun geri kalanı için emperyalist müdahale onları yarım asır geriye götürdü.

ABD emperyalizmi tarafından yaratılan kargaşa bütün bir bölgeyi tehdit ediyor. Sömürü ve savaş, halkların kanı üzerine kurulu

Bağdat'ın en yoksul bölgelerinde kolera ve verem nüksetti.

Ama bu gerileme sadece maddi koşullarda değil. Günlük hayata hakim olmaya başlayan dinciler güçleniyor ve milisler kendi yasalarını

emperyalist egemenlik düzeninin sonu barbarlıktır. Bu Ortadoğu'da korkunç bir barbarlık görüntüsü sergiliyor. Bu düzeni yıkmak tüm insanlık için bir gerekli. LO (26.07. 2014)

Güncel... Güncel... Güncel...

Filistin katliamına son!

8 Temmuz'dan beri, İsrail hükümeti, günde 200 hava akınıyla Gazze şeridinde yaşayan 1,8 milyon kişiye bomba yağmuruyla dehşet saçıyor. Bombalamayı, kara saldırısıyla tamamladı: Bir zamanlar ev olan molozların üzerinden tanklar geçiyor.

Bu yeni İsrail saldırısı, iki haftada 500'den fazla

Gazzelinin ölümüne neden oldu. Nüfusun çok yoğun olduğu bu semtlerde insanların yaşadıkları korkunç. Hiç kimse, İsrail hükümetinin sadece tedarik tünellerini ve Hamas militanlarını "hedef" alan bir saldırı olduğu propagandasına inanmıyor: "Koruyucu hat operasyonu" diye adlandırılan askeri operasyon, İsrail hükümetlerinin, neredeyse yetmiş yıldır Filistinlilere karşı yürüttüğü savaşın kanlı bir aşaması.

Bu saldırının çıkış noktasının; haziran ayı ortasında üç İsrailli öğrencinin faili meçhul cinayeti, ardından aşırı sağın kiralık katilleri tarafından kaçırılan ve canlı canlı yakılan Filistinli bir gencin ve sonrasında Gazze'den İsrail'in güneyine atılan roketler olduğu söyleniyor. Ancak İsrail Başbakanı Netanyahu'nun savaş

yanlısı hareketleri [...]. İşgal altında olan Batı Şeria'da iki hafta önce İsrail askerleri tarafından öldürülen iki genç eylemciyi "unutuyor".

Netanyahu tarafından öne sürülen gerekçeler, artık onu desteklemeleri için batı güçlerine bahane yaratmaya yetmiyor: Sakat kalan çocuklar ve yaralıların tedavi etmeye çalışan doktorların

tarafından kutsanan İsrail'in kuruluşunda, topraklarından kovulan 800 bin Filistinli, 400 köyleri haritadan silinirken ya kaçmalı ya da ölmeliydi.

1967'de Altı Gün savaşında, hâlâ işgal altında olan ve İsrail'in el koyduğu topraklardan, 300 bin Filistinli daha kovuldu. 1991'de Birinci Körfez Savaşı sırasında işgal

altındaki bazı bölgelerin etrafında duvarlar inşa edildi. Bu vesileyle Filistinlilerin çoğu, kendi topraklarında özgürce dolaşma hakkını kaybetti.

Neredeyse yetmiş yıldır Filistinliler normal bir hayata ve asgari haklara hasret kaldı. [...].

Büyük oyun ustası ABD yönetimi, istikrarsız ve bol petrollü olan

bu bölgede, başka olası birlikler arıyor. Ancak Netanyahu hükümeti, İsrailliler için yerleşim bölgelerini çoğaltarak ve Birleşmiş Milletler'in çatık kaşlarını umursamayarak horozlanıp duruyor. Elbette halkı önemsemeksizin. Çünkü, oyunda kalabilmek için, İsrail iktidarı 13 milyon İsrailli ve Filistinliyi sürekli terör altında tutup neredeyse sürekli olan bir savaşa maruz bırakıyor.

çağrılarını büyük güçlerin hükümetlerini, Tel-Aviv'den daha ölçülü davranmasını istemeye yöneliyor.

Son bulması gereken tek şey "sivililerin" katli değil. Aynı anda, kendi rızasına karşı 41 kilometre uzunluğunda, 5 ve 12 kilometre arası genişliğinde ve kilometrekare başına 5 bin kişinin yaşadığı bu açık hava hapsinin de sona ermesi gerekiyor. 1948'de, büyük güçlerin ve özellikle İngiltere

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.